Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 260. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 30-го ЛИСТОПАДА 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, NOVEMBER 30, 1978 No. 260. VOL. LXXXV.

ВЕЛИКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОНЦЕРТ, РЕПРЕЗЕНТАТИВНИЙ БЕНКЕТ, БАГАТОЛЮДНИЙ ПОЛУДЕНОК ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ ПАРЛЯМЕНТАРИСТІВ-УКРАЇНЦІВ ТА ІНШІ ІМПРЕЗИ БУЛИ АТРАКЦІЯМИ III КОНҐРЕСУ СКВУ

У РАМКАХ III СКВУ ВІДБУВСЯ ВЕЛИЧАВИЙ „ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПІСНІ"

Фота з Концерту і полуденку — Ігор Длябога

Злучені хори під диригентурою Я. Бабуняка і солістка Марта Кокольська-Мусійчук.

Ню Йорк. — У четвер, 23-го листопада, в перший день Третього Світового Конґресу Вільних Українців, тут в репрезентативній і вщерть заповненій понад 3-тисячною публікою залі „Карнеґі Голл" відбувся дуже успішний величавий концерт, який проходив під назвою „Фестиваль Української Пісні" і в якому взяли участь визначні українські хори і солісти з трьох країн світу, а саме: чоловічий хор „Гомін" з Менчестеру, Англія, під диригентурою Ярослава Бабуняка, дівочий хор „Веснівка" з Торонто, під проводом Галини Квітки Зорич-Кондрацької, мішаний хор „Думка" з Ню Йорку, під батутою Семена Комірного, та сопрано Марта Кокольська-Мусійчук — Міська Нюйоркська опера, бас Павло Плішка і бас-баритон Андрій Добрянський, солісти славної на весь світ Метрополітальної опери в Ню Йорку, як також тенор Володимир Луців — бандурист і соліст „Гомону" з Англії.

Всупереч всім передбачуванням управи „Карнеґі Голл", члени якої вказували, що в „День Подяки" навряд чи можна сподіватися численної публіки, не тільки були випродані всі до одного квитки, але велика кількість осіб стояла під час цілого концерту, насолоджуючись красою української пісні і чудовим виконанням її хорами та солістами.

„Фестиваль української пісні" відкрив мґр Іван Базарко, — тоді ще член Секретаріяту СКВУ і голова Мистецької підкомісії Підготовчого Комітету СКВУ, а тепер — новообраний президент Секретаріяту СКВУ на другу половину 5-річної каденції — вітаючи виконавців концерту та численну публіку.

Відтак д-р Богдан Стебельський з Канади, голова Ради для Справ Культури при СКВУ, в короткій промові підкреслив значення культури в житті кожного народу, вказуючи, що „одиниці і народи духово умирають, коли перестають творити та споживати духові вартості, або коли втрачають самобутність власної культури та починають імітувати чужі". Відмічуючи, що сила пребагатої української культури була постійним джерелом відроджування і підкреслюючи, що в скарбах культури лежить і майбутність українського народу, д-р Стебельський закликав українців в діяспорі плекати і розвивати цю культуру, зокрема тепер, коли комуно-московський окупант України всіма способами старається знищити самобутність цієї культури, яка є базою окремішности українського народу, і довести до „злиття націй" в нібито „єдиний совєтський народ", а фактично в один російський нарід.

Мистецьку програму розпочав відомий мішаний хор „Думка" з Ню Йорку під диригентурою Семена Комірного та при фортепіяновому акомпаньяменті Євгенії Палій, виконуючи „За Тебе, Україно" (гимн американських українців), що починається словами „Далека Ти, а близька нам, кохана вітчино". Музику скомпонував Станислав Людкевич, а слова — це Василя Щурата.

Відтак „Думка" відспівала два уривки з незакінченої опери Миколи Леонтовича „На русалчин великдень", а саме „Ти єдина у нас" і „Сцену". Солістами були сопрано Олена Замята й Оля Пастернак та тенор Василь Тершаковець.

Третьою точкою виступу „Думки" була кантата „Україна" Г. Давидовського до слів Тараса Шевченка. В ній, як гість-соліст виступив бас-баритон Андрій Добрянський з Метрополітальної опери, а сопранове сольо виконала Олена Замята.

Відтак чоловічий хор „Гомін" з Англії під диригентурою Ярослава Бабуняка та при фортепіяновім супроводі Вілліяма Ітона Джовнса, виконав твір „Пісня" Андрія Гнатишина до слів Григорія Чупринки. Хор, який на цьому концерті виступив у гуцульських строях, перед III Конгресом СКВУ і після нього відбував турне по багатьох місцевостях українського поселення в Північній Америці, викликаючи подив і захоплення з боку публіки.

Хор „Гомін", в якому співає велика кількість молодих ентузіястів української пісні, відтак виконав такі твори: „Вечір" Ізидора Воробкевича, слова Данила Млаки; народну пісню „Викопав я криниченьку" в обр. Олександра Кошиця, „Гей, браття опришки" Евгена Козака до слів Миколи Устіяновича, народну пісню „Про скупого кума" в обр. Андрія Гнатишина, а на кінець — „Ой сів кіс на покіс", із сольовими партіями І. Туєшина та Я. Сиваника.

Публіка рясними і вповні заслуженими оплесками вітала виступ хору „Гомін", вказуючи, що може ніщо так нас не об'єднує через границі та океани, як наша чудова українська пісня і наше прекрасне хорове мистецтво.

Поміж точками хору „Гомін" виступив тенор Володимир Луців, виконуючи пісню-романс „Ніч над Карпатами".

Після перерви публіка з біля 20-ох країн і чотирьох континентів світу мала нагоду послухати співу Павла Плішки, одного з провідних басів світової слави Метрополітальної опери в Ню Йорку, якому акомпаньював віртуоз-піяніст Тома Гриньків. Пліш-

(Закінґення на стор. 4)

ВШАНУВАЛИ УКРАЇНСЬКИХ ПАРЛЯМЕНТАРИСТІВ ПІД ЧАС ТРЕТЬОГО КОНҐРЕСУ СКВУ

Ню Йорк. — Понад 600 делеґатів і гостей III Конґресу СКВУ взяли участь у спеціяльному полуденку в честь українських парляментаристів, який відбувся тут в готелі „Амерікана" в п'ятницю, 24-го листопада, під час перерви поміж другою і третьою пленарними сесіями Конґресу. Почесним гостем на цьому полуденку був міністер багатокультурности Канади, Норман Кафік, українець по батькові, який є одним із 11-ох членів канадського парляменту. Н. Кафік прибув до Ню Йорку з дружиною і наступного дня був головним промовцем під час бенкету з нагоди III Конґресу СКВУ.

Полуденок відкрив мґр Іван Винник, а ним проводив Едвард Попіль. Вступну молитву перевів архиєпископ Андрей, митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а церемоніями вшанування парляментаристів проводив д-р Ярослав Кальба, екзекутивний директор Комітету Українців Канади. Після представлення гостей за почесним столом Е. Попіль попросив до слова Н. Кафіка.

„Українці в Канаді є інтеґральною частиною нашого багатокультурного суспільства, значно причинившись до його розвитку за час сторічного поселення", — сказав міністер Кафік, відмічуючи, що

(Закінґення на стор. 4)

Під час полуденку для вшанування парляментаристів (зліва): д-р Лев Добрянський, ред. Борис Ямінський, сен. Павло Юзик, міністер Норман Кафік, мґр Юрій Шимко, д-р Сергій Радчук і д-р Юліян Куляс.

ПОНАД 1000 ОСІБ ВЗЯЛО УЧАСТЬ В БЕНКЕТІ

Фота з Бенкету — Рома Сохан-Гадзевич

Частина почесного стола на Конґресовому Бенкеті.

Ню Йорк. — „Вірю, що прийде час, що всі сядемо за символічним більшим столом на тимчасово не своїй, а потім вільній і рідній Україні", — закінчила свою коротку, але дуже зворушливу промову Надія Світлична, колишній політв'язень в СССР і борець за національні і загальнолюдські права українського народу, на Конґресовому Бенкеті III СКВУ в суботу, 25-го листопада увечорі, у великій балевій залі готелю „Амерікана", в якому взяло участь 1300 осіб, між ними інші колишні політв'язні: генерал Петро Григоренко, Леонід Плющ і Віктор Боровський, ієрархи і духовенство Українських Церков, члени Президії і Секретаріяту СКВУ, члени Президії III Конґресу, представники уряду ЗСА і Канади, репрезентанти інших поневолених Москвою народів, делеґати українських крайових, міжкрайових та світових централь і надбудов з майже двох десятків вільних країн чотирьох континентів світу, представники преси та численні гості.

Передаючи свій привіт з України, Надія Світлична сказала, що приїзд до ЗСА — „це моя друга подорож за межі України, бо перша була до Мордовії, в табір". У концтаборі вона та інші українки — політв'язні сідали за один стіл і почувалися як одна громада. „Тепер ми знову за одним столом", — сказала Світлична, — „пов'язані думками за долю України". Звертаючись до присутніх на залі і до цілої української громади, вона процитувала слова української пісні „Де згода в сімействі", підкреслюючи, що згода і співпраця — це запорука, що колись таки сядемо за столом „на тимчасово не своїй, а потім вільній і рідній Україні".

Тостмастром Бенкету, що його відкрив голова бенкетового комітету мґр Іван Винник, був д-р Іван Флис, головний предсідник Українського Народного Союзу.

Бенкет відкрито американським і українським національними гимнами, а молитву перевів Владика Максим Германюк, Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді.

Відтак д-р Флис представив осіб, які сиділи за головним почесним столом, а їх було понад 100 осіб. Крім українців і представників американського і канадського урядів, за почесним столом сиділи: представник білоруської громади д-р Вітаут Кіпель, репрезентант лотиської спільноти Александер Вакселіс, Алекс Епетін від канадського Жидівського Комітету, д-р Дж. Валіунас, президент Верховного Комітету Визволення Литви, консул естонського уряду екзилі д-р Аксель Лінкгорст, д-р Евґен Керно від Асоціяції Балтійських Юристів, та Горст Угліч від Комітету Поневолених Націй.

Уряд ЗСА і Білий Дім представляв Едвард Мезвінський, колишній конґресмен із стейту Айова, а тепер голова американської делеґації до Комісії Прав Людини при Об'єднаних Націях. Крім того на бенкеті була присутня Вікторія Монджіардо, спеціяльний асистент Білого Дому в ділянці етнічних справ.

Канадський уряд представляли: міністер багатокультурности Норман Кафік, Христя Гнатів і Орест Кругляк, директор урядової програми багатокультурности.

Наспіли привіти III Конгресові СКВУ від Джозефа Кларка, лідера Проґресивно-консервативної партії Канади, тобто партії, яка — як відмітив генеральний секретар СКВУ Юрій Шимко — вповні прийняла резолюції щодо деколонізації Совєтського Союзу. Переслали привітальні листи чи телеграми також республіканський сенатор Чарлс Персі з Ілліной, республіканський конґресмен Філіп Крейн із Ілліной, губернатор Вілліям Міллікен із Мічіґену, посадник Чікаґо Майкел Біляндіч, як також Білоруський Конґресовий Комітет Америки та Центер Національного Руху Кримських Татар.

Д-р Сергій Радчук, президент Комітету Українців Канади, представив міністра багатокультурности Нормана Кафіка, який виголосив промову англійською мовою.

Міністер Кафік, який по батькові є українського роду, часто виступає в обороні прав людини в Україні, зокрема в обороні українських політв'язнів, як теж допомагає українській громаді в Канаді.

У своїй промові міністер Кафік підкреслив своє українське походження, заявляючи, що його батько „був би дуже приємно здивований, що його син промовляє на українському конґресі".

Він підкреслив, що лідери Совєтського Союзу затурбовані діяльністю СКВУ, бо здають собі справу, що „ми є єдині вільні українці в світі". Тому він закликає українців у всіх країнах зберігати свою культурну спадщину, не асимілюватися, інформувати світ про репресії в Україні совєтськими властями, заявляючи, що він і канадський уряд підтримують намічені цілі СКВУ.

Відтак Кафік пояснив політику багатокульрурности в Канаді, зазначуючи, що ця політика не тільки запевнює вільний розвиток культури всіх національних груп тієї країни і збереження їхньої спадщини, але також повинна стати прикладом для політики всіх інших країн, бо брак рівноправности між національностями чи народами часто доводить до воєн.

Міністер Кафік вказав на діяльність його уряду і його особисту відносно оборони прав людини в цілому світі, включно з Україною, зазначуючи, що існують різні способи обороняти ці права і треба їх всіх використовувати, зокрема використовувати т. зв. „третій кошик" Гельсінкських угод. Підписуючи ці

(Закінґення на стор. 4)

Тенґ вияснює своє становище

Пекін. — Заступник прем'єр-міністра Китайської Народної Республіки Тенґ Гсіао-пінґ, який тепер є героєм плякатної кампанії в Пекіні й інших великих містах Китаю, відмовився від пропонованого йому посту прем'єра з огляду на вік. У розмові з американським журналістом Тенґ заявив, що він ледве міг би успішно виконувати функцію прем'єра, бо ані його вік, ані стан його здоров'я не дозволяють йому займати таку ключеву позицію в уряді. Він також признався, що під теперішню пору керівники КНР обміркову́ють загальну ситуацію, включно з плякатною кампанією, жертвою якої впав не тільки колишній лідер Китаю Мао Тсе-тунґ, але також деякі теперішні верховоди, включно з головою китайської Комуністичної партії Гуа Куо-фенґом, якому закидають раніше зумисне осунення від влади Тенґ Гсіао-пінґа і багатьох інших вірних партії і урядові осіб. Причиною такої поведінки вважається те, що Гуа бажав сам захопити владу у свої руки.

Демонстрації і плякатна війна продовжується в Пекіні. Багато демонстрантів домагаються демократизації китайської системи. В інтерв'ю, яке Тенґ дав американському колюмністові Робертові Новакові, він обороняє філософію і політичні рішення Мао Тсе-тунґа перед критикою плякатних пропаґандистів, кажучи, що вклад Мао в історію Китаю є великим і кожний китаєць знає, що „без мао Тсе-тунґа не було б сьогоднішнього нового Китаю".

Демонстранти домагалися також, щоб Тенґа найменували прем'єром, але він потвердив у розмові свою ранішу заяву про відмову з огляду на вік й інші його зацікавлення, головно господарського характеру. В КНР Тенґа вважають спеціялістом господарської системи і цій справі, справі модернізації Китаю, він думає тепер присвятити усі свої сили. Тенґ також підтвердив, що між ним і теперішнім головою Компартії Гуа Куо-фенґом немає політичних різниць. Він відмовився, однак, відповісти на питання, що саме є темою нарад членів Центрального Комітету Компартії і Політбюра.

Між дипломатами в Пекіні поширюється поголоска, що однією з тем розмов є вирішити, чи велика демонстрація, яка відбулась в Пекіні в 1976 р., мала революційний чи контрреволюційний характер і чи правильно тоді поступила партія і уряд у відношенні до багатьох членів Компартії. Як відомо, жертвою тієї „демонстрації" був також Тенґ Гсіао-пінґ.

ПРОЙШЛИ ЗМІНИ НА КРЕМЛІВСЬКОМУ „ОЛІМПІ"

Москва. — Совєтські офіційні чинники повідомили про деякі зміни в Політбюро і Центральному Комітеті КПСС, які нібито мали б зміцнювати позицію теперішнього генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР, чи як його популярно на Заході називають „президента" Леоніда І. Брежнєва. Одного з близьких приятелів теперішнього диктатора, 67-річного Константина Черненка, пересунено з Центрального Комітету до Політбюра, а теперішнього першого заступника голови Ради Міністрів Кіріла Музурова усунено з цього ж Політбюра і він, правдоподібно, буде також позбавлений урядової позиції.

Іншого приятеля Брежнєва, 72-річного Ніколая Тіхонова, який був також заступником прем'єра разом з Мазуровим, найменовано неголосуючим членом Політбюра, яке є найвищим керівним тілом в совєтській диктаторській системі. Едуард Шеварднадзе, перший секретар Компартії Грузії, промова якого на XXУ з'їзді Компартії була „найбільш теплою" і похвальною в сторону Брежнєва, також був найменований кандидатом в члени Політбюра.

Пересунення зроблено у висліді пленарного засідання Центрального Комітету Компартії, у якому взяло участь біля 280 високих совєтських чиновників. Кіріла Мазурова, який був наймолодшим членом Політбюра, пересічний вік членів якого припадає між 68 і 70 років, рахували раніше одним із можливих наступників теперішнього прем'єра Алєксєя Косигіна, стан здоров'я якого з кожним днем погіршується. Мазуров є білорус, колишній партизан з часів Другої світової війни, ніколи не рахувався близьким приятелем Леоніда Брежнєва і його зірка почала гаснути вже від 1976 року, коли то Політбюро найменувало Тіхонова першим заступником прем'єра, поруч з Мазуровим.

В офіційному повідомленню сказано, що Мазуров відійшов з Політбюра на власне бажання „з причини поганого здоров'я".

Канадський міністер Кафік взяв участь в Архиєрейській Службі Божій в церкві св. Юра

Ню Йорк. — Міністер багатокультурности в канадському уряді Норман Кафік, який в суботу, 25-го листопада виступив з головною промовою на великому репрезентативному бенкеті, влаштованому з нагоди III Конґресу СКВУ, в неділю взяв участь разом зі своєю дружиною і своїми співробітниками в Архиєрейській Службі Божій в церкві св. Юра, що її відправляли Преосвященніші Владики — Митрополит Максим Германюк, Митрополит Шмондюк, єпископи Ніль Саварин і Василь Лостен в сослуженні о. ігумена д-ра Володимира Гавліча, ЧСВВ, пароха церкви св. Юра, о. протоігумена Піскального, ЧСВВ, з Канади, та багатьох інших священиків. Після Богослужби о. Гавліч гостив усіх сніданком.

СОВЄТСЬКА МІСІЯ ДО ОН ТАВРУЄ СВІТОВИЙ КОНҐРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Об'єднані Нації, Н. Й. (Б. Потапенко — „Вісті" — Міжнародна Пресова Служба). — Місія Совєтського Союзу до Об'єднаних Націй минулого четверга, 23-го листопада, видала кореспондентам, які призначені до ОН, спеціяльний пресовий комунікат, в якому аналізує, а фактично таврує, Світовий Конґрес Вільних Українців.

Пресовий комунікат совєтської місії появився під заголовком „Кому потрібний Світовий Конґрес Вільних Українців і чому". Комунікат цитує „Літературную Газету", орган Спілки Письменників СССР.

Текст комунікату такий:

„Літєратурная Газета пише, що у своїх намаганнях перешкодити міжнародному детантові, реакційні кола вживають будь-які заходи. Це доказано підготовою, яка тепер провадиться в ЗСА для Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ), що має відбутися в Ню Йорку при кінці листопада. Це буде третій збір гітлерівських бандитів, зрадників українського народу, руки яких заплямлені кров'ю багатьох тисяч совєтських, польських, чеських і словацьких людей.

Втративши відчуття дійсности, деякі впливові кола ЗСА розпочали старання щодо створення Світовим Конгресом Вільних Українців свого представництва при Об'єднаних Націях. Ці кола рівнож щедро фінансують різні інформаційні центри, які займаються ситуацією в Україні. Ці центри фабрикують маніфести і звернення, закликаючи Захід діяти з позицій сил відносно Совєтського Союзу. Націоналісти навіть погрожують вбити активістів прогресивних іміґрантських організацій, які стоять на становищі скріплення контактів з Україною".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії) і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Важлива проблема

Минулого тижня кілька високих ранґою старшин збройних сил ЗСА заявили на пресовій конференції, що теперішня „професійна" армія, яка складається тільки з добровільців, має дуже поважні проблеми: багато добровільців малограмотні; непропорційно великий відсоток тих вояків — це негри і пуерто-ріканці, що доводить до загострених расових відносин; добровільцям всіх рас бракує позитивного наставлення до їхніх обов'язків, тобто їм бракує мотивації; збройні сили не представляють собою перекрою американського суспільства.

Згаданих старшин запросив на пресконференцію демократичний сенатор Сем Нанн з Джорджії, який від 1973-го року, тобто від припинення в ЗСА обов'язкової військової служби, часто виступає проти теперішньої „професійної", значить, добровільчої армії.

Заяви свідків-старшин — це тільки підтвердження оправданих закидів багатьох законодавців і військовиків, що добровільча армія не виправдує себе.

Дуже невідрадною сторінкою теперішньої добровільчої армії є, як згадано, факт, що непропорційно велика кількість добровільців-рядовиків — це негри і пуерто-ріканці, а старшинські кадри складаються переважно з білих. Отже, збройні сили не представляють собою перекрою цілого американського суспільства, як це було раніше, коли всі фізично спроможні юнаки були покликувані до 2-річної примусової військової служби. Хоча негри і пуерто-ріканці становлять тільки 13 відсотків населення Америки, то в армії їх є 22 відсотки. Це не тільки противорічить принципові расової інтеґрації, що його підтримує сам уряд ЗСА, але теж може в майбутньому довести до поважних конфліктів між старшинською верствою, яка складається переважно з білих, і рядовим вояцтвом, яке поступенно стає більше негритянським і пуерто-ріканським.

До теперішньої „професійної" армії зголошуються переважно юнаки з бідніших прошарків американського суспільства та хлопці і молоді мужчини, які не могли знайти затруднення в цивільному секторі, чи то з уваги на брак належних кваліфікацій, чи через те, що в країні безробіття все ще на порівняльно досить високому рівні. Для них можливими виходами із ситуації було одержувати суспільну допомогу чи безробіття, або зголоситися до військової служби. Напрошується питання: що буде з тією добровільчою армією, коли економічна ситуація поліпшиться, рівень безробіття обнизиться ще більше і значно більше молодих мужчин зможе одержати затруднення в приватному секторі американської економіки? Тоді цілком певно зменшиться число добровільців, а разом з тим чисельно зменшаться збройні сили Америки, що було б великою загрозою для безпеки країни і цілого вільного світу.

Факт, що до армії зголошуються некваліфіковані юнаки та члени нижчих економічних верств доводить до того, що багато добровільців малограмотні, а деякі навіть неписьменні, що значно утруднює їм виконувати їхні завдання. З уваги на те, що багато юнаків зголошується до війська тільки тому, що не могли знайти праці в цивільному секторі — вони не мають зацікавлення до військової служби, тобто, їм бракує належної мотивації.

Збройні сили ЗСА мають поважні проблеми. Безпека країни вимагає від Конґресу і Білого Дому перевірки і полагодження цієї преважливої справи. Сенатор Нанн вже вніс резолюцію, щоб секретар оборони Гарольд Бровн ще цього року представив свої пропозиції відносно привернення збройним силам попередньої стабільности і расового балянсу. На увагу заслуговує пропозиція групи визначних соціологів, які затривожені фактом, що збройні сили більш не представляють собою перекрою цілого американського суспільства. Вони закликають Конґрес і Білий Дім подбати, щоб добровільці по двох роках служби одержували порівняльно високі стипендії на продовження студій в коледжах чи університетах, очевидно, якщо вони мають кваліфікації на прийняття до вищих шкіл. Високі стипендії були б заохотою для юнаків зі середньої економічної верстви зголошуватися до війська, беручи до уваги дуже високі кошти навчання в університетах ЗСА.

М. Бараболяк

ІРАН: ДО КОРЕНЯ РЕВОЛЮЦІЙНОГО РУХУ

[1]

Коли бачимо на телебаченні демонстрування іранських студентів проти шаха, ми на них обурені. Ми віримо, що спонукує їх до тих демонстрацій і веде їх у них рука Кремля. Піддержує нас у тому пересвідченні преса, симпатії якої по боці шаха. Президент Картер виявив виразно симпатії режимові шаха. Нас дивує як може нарід так нагально атакувати свого шаха. Коли він у час свого володіння від 1941 року зробив так багато добра для Ірану. Він перевів основну аґрарну реформу, парцелюючи великі посілості державні і великих власників; він зіндустріялізував країну; ввів основні зміни у відношенні між робітником і підприємцем; заініціював участь робітників у прибутках підприємств („profit sharing"); підніс соціяльний статус жінки і в дечому зрівняв її з мужчиною; розбудував початкове і середнє шкільництво; оснувавши і вивінувавши університет у Теґрані промостив дорогу ростові власної інтелектуальної еліти; він же висилає тих студентів на студії за кордоном, які так нагально тут демонструють проти нього... Чому таке невдоволення тим „добродієм" країни? На те „чому" годі відповісти без хоча б короткого перегляду джерел іранського революційного руху.

До І світової війни Іран був тереном колоніяльної конкуренції між Росією і Великобританією. Для Росії Іран — це запілля, що хоронить її південнозахідні кордони і це хвіртка на Близький Схід. Для Англії Іран був важливий для охорони її шляхів сполучення до Індії. Володарями країни були шахи, (королі), які брали гроші від кого вдалось, продаючи концесії. Вони опливали в розкошах, не дбаючи про нарід. В країні, що територією більша як Німеччина, Франція, Італія та країни Бенелюксу разом узявши, нарід тримали у послушенстві намісники шаха і ісламські духовні-мулли. Ось що пише подорожуючий дослідник про Іран у 1888 році: „В країні умовини середньовічні. Крім Індо-европейського телеграфу немає ніякої іншої інституції. Немає ні залізниць, ні готелів, ні банків, немає паперових грошей, очевидно немає і телефону. Подорожувати можна тільки верхи на коні, або пішки. Уряд уповні деспотичний, але влада шаха далеко не сягає; провінційні губернатори використовують і гноблять населення немилосердно".

Нарід терпів, але ненависть проти шаха і проти тих з ким він мав коншахти, продаючи концесії росла і врешті вибухнула. Коли в 1882 році шах продав англійській фірмі концесію на продукцію, розподіл і продаж тютюну, прийшла проти того акту нагальна реакція усього населення. Мулли проголосили, що тютюн буде „збещещений" руками „невірних" і шах перший раз мусів підкоритись волі народу і проявам його невдоволення. Він відкликав цю концесію. З невинного інциденту з тютюном, у мотивах якого був релігійний фактор, зачався рух опору проти чужинців, які сягали про впливи у Ірані та проти шахів, які користувались нагодою контактів із чужинцями, щоб розбагатіти і мати фонди на розкішне життя. Нарід умудрився, що демонстраціями можна примусити шаха піти на уступки.

Шах багатів і наживався, а країною правили на ділі Росія й Англія, які щоб урешті закінчити конкуренцію між собою, заключили понад голови безсильного шаха договір про поділ сфери впливів: Росія контролювала північну частину країни, Англія південну. Іранської поліції ні міліції не було. Щоб контролювати країну, Росія зорганізувала „Іранську Козацьку Бриґаду". Так то слово „Козак" набрало там значення зрадника, вислужника чужим інтересам.

Ненависть у народі проти опресії власної і чужої росла. Згадана „тютюнова" революція дала поштовх до революційного руху, який прибрав назву „Конституційного руху" (1905-1909 роках). Гаслом того руху стало — вкоротити владу шаха, введення парляментарної системи правління і визволення від впливів Росії і Англії. Демонстрації, що кінчились проливом крови, подібні до тих, які відбуваються в Ірані тепер, відбувались безперервно. Врешті шах надав країні в 1907 році конституцію, в якої основою була парляментарна система правління: парлямент, рада міністрів, відповідальність тієї ради перед парляментом. Зачалась гра між шахом і наростаючою провідницькою елітою народу. До І світової війни вигравав шах при допомозі окупантських російських і англійських сил.

[Продовження буде]

ДИСКУСІЙНИЙ ВЕЧІР У ЛМК

Ню Йорк. — Літературно-Мистецький Клюб повідомляє, що у п'ятницю, 1-го грудня ц. р., о год. 7-ій вечора тут у приміщенні цього Клюбу відбудеться дискусійний вечір на тему: „Чи потрібні політичні партії на еміґрації". Доповідачами на цьому вечорі є ред. Олег Мотиль та д-р Нестор Олесницький; дискутантами — д-р Марко Антонович та д-р Богдан Цимбалістий, а модератором — ред. Роман Ільницький.

І. Гурин

ЯКИЙ ПАСТУХ, ТАКА ЧЕРЕДА

Ця стара українська приказка може найкраще представляє стан сучасного українського шкільництва в Америці, а може й цілого українського суспільства. Роками вже ведеться „ялова" дискусія про „занепад" української школи, про „тяжкі" програми навчання, не сприймання матеріялу учнями, нездібність учнів, брак підручників, а також недостачу кваліфікованих вчителів і т. п. Отже, наче б то зумисне для свого власного оправдання вишукуються причини, які могли б оправдати власні неуспіхи та перекинути вагу відповідальности на „щось" або ж на „когось".

Знаючи всі ці обставини та причини, теперішня Управа Шкільної Ради (каденція 1977-80) відступила від „традиційного" говорення та приступила до практичної розв'язки, штучно витвореної шкільної скрути (кризи). Першим кроком було скликання Вчительської Конференції у Рочестері в кінці червня 1978 року зі семінарно-навчальною програмою для вчителів. Загально признаний успіх Конференції (Диви численні часописні відгуки) дозволяє ствердити наступне:

1. На конференцію прибула рекордова кількість учасників (понад 150 осіб, чого ніколи не було, навіть у 50-их роках, тобто — часах найбільшої чисельности нашої школи), що дозволяє ствердити не занепад, а навпаки, дуже велике зацікавлення українською школою в терені, як основою нашого національного виховання та турботою про її дальший розвиток та поліпшення.

2. Семінарно-вишкільна форма конференції якраз і виявилася тим ліком, який найбільше потрібний в нашому шкільництві, тобто підкреслила потребу та дістала похвалу за спробу піднесення рівня українського вчительства.

3. Конференція виявила й думки батьків, та загальне їхнє бажання бачити наші школи на високому рівні, хоча тут тому може й виринають певні непорозуміння, бо батьки дуже часто, не розуміючи завдання школи, вносять своїм дилетантським вмішуванням(може й з доброю інтенцією) повне замішання в окремих школах.

4. На конференції витворилася атмосфера довір'я та товариської приязні між учасниками, що вже є певною передумовою та запорукою дальшого розвою нашого шкільництва.

5. Конференція прийняла ряд коротких, але підставових ухвал, які можна коротко окреслити так:

1. Створення національної української школи на поселеннях, у противагу совєтській пропагандивно-денаціоналізуючій школі.

2. Збереження української національної ідентичности в світі основується, у першу чергу, на якості та густоті сітки українських шкіл,

3. Добра школа є лише там, де є добрий вчитель та вирозуміла й доброзичлива співпраця батьків та цілої громади.

4. Українська школа, як запорука національного збереження наших поселень у світі, є нашим кардинальним питанням сучасности й майбутности.

Мабуть, можна сподіватися, що теперішня Управа Шкільної Ради (яка, до речі, складається лише з професіоналів-педагогів) зробить відповідні висновки з Рочестерської Учительської Конференції та зуміє практично перевести в життя побажання та ухвали учительського збору. Очевидно, що наше громадянство, організації, а зокрема фінансові інституції, як рівнож і окремі особи-меценати, включаться активно в процес творення української національної школи, творячи фінансову базу для нашого шкільництва та уможливлюючи працю наших трудеників-педагогів. Шкільна Рада ніякої фінансової допомоги від Конгресового Комітету не дістає, хоч і пов'язана з ним статутово. І ось уже понад 25 років віддано служить українському народові, самотужки вив'язується із фінансових витрат та зобов'язань, лише завдяки добровільній та відданій праці горстки педагогів-фанатиків української освіти.

Автор цих рядків на основі аналізи нашого шкільництва дозволяє собі зауважити, що справа труднощів у деяких наших школах властиво не в учнях, не в програмах і навіть не в підручниках, але головним чином у кваліфікаціях вчителів та директорів. Вчитель за рівнем знань має бути авторитетом для учнів, а директор авторитетом для вчителів. А їхній авторитет основується лише на знанні предметного матеріялу та умінні ним оперувати. Тобто професійний вишкіл педагога — підстава до доброї школи. Кожен вчитель-аматор має бути піднесений до рівня вчителя фахівця через певну кількість зобов'язуючих курсів. Тобто має бути вироблена та ввійти в життя певна система вимог для вчителя, директора та інспектора. На допомогу вчителеві має прийти Вищий Педагогічний Інститут з твердою програмою та висококваліфікованим професорським складом (по можливості дуже мобільним), який міг би працювати в різних обставинах, відповідно до потреб терену. Очевидно, що вишкіл, перевишкіл та дошкіл вчителів пов'яза-

(Закінґення на стор. 3)

Ілля Дмитрів

ЗА ПРАВИЛЬНІСТЬ ПІДХОДУ ДО ОРГАНІЗОВАНОГО ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

(8)

В дальшому, маючи на увазі добро Конгресу, керівні чинники ОУН наголошували потребу взяти за критерій побудови Конґресу умандатоване представництво центральних громадських установ, що піднесе престиж Конгресу, перешкодить можливостям його деґрадації і збереже його від наслідків групового егоцентризму. Вони звертали також увагу на чисто організаційні засади скликання Конгресу та остерігали перед можливостями подвійних і почвірних репрезентацій дійсних та фіктивних організацій, а врешті навіть заохочували приспішувати по змозі його скликання, що вкінці наступило після наступних трьох років.

Організатори Першого Конгресу СКВУ не взяли всі ці поради під увагу, одначе наш Рух цей Конґрес підтримав своїми найвищими представниками і умандатованими представниками від ОУВФ.

На початку теперішньої декади Провід ОУН з'ясував окремим листом свою поставу до загального відношення між СКВУ як громадською надбудовою і політичним світом. Він став на становищі абсолютної недоцільности змішувати ці два елементи в одному „котьолку", одначе не відбирав СКВУ права маніфестаційного пов'язування себе з визвольною боротьбою в Україні, що належить в доволі великій мірі до акту політичного. У цьому листі було навіть сказано, що „СКВУ як загально-українська понадпартійна й понадконфесійна маніфестація національної солідарности з Воюючою Україною, повинен би символічно підкреслити, що заклики Шевченка до національної єдности в боротьбі проти ворога знаходять зрозуміння й реалізацію в такій формі, яка є досяжна для українців вільного світу в існуючому укладі політичних поділів".

До цих витягів із листа Проводу ЗЧ ОУН не потрібно нічого додавати чи віднімати, бо десятилітня практика СКВУ, а зокрема перебіг його Другого Конґресу не лише не заперечують, але, власне, підтверджують наші тодішні прогнози.

Теперішня організаційна структура СКВУ доволі невистачальна і так само проблематична. Заступництво на форумі СКВУ організованого громадського світу хаотичне, а у цьому хаосі одні організації заступлені подвійно чи потрійно, а другим відбирається право бодай на таку репрезентацію, яка їм належна правно й морально. Досьогодні СКВУ не впорядкував і не випрактикував ефективної системи контакту зі своїми членами та способу узгіднювати з ними принципові питання, хоча Статут СКВУ цього домагається. Занадто близька пов'язаність СКВУ з конфесійним сектором життя відбирає СКВУ можливість незалежного становища до питань, що в'яжуться зі станом на церковному полі. Можна навести приклади прямо групового використовування СКВУ не лише проти самостійницького фронту, але і проти деяких політичних організацій.

Дивлячись у сторону надходячого Третього Конґресу, нашим обов'язком є звернути особливу увагу на такі головніші питання:

а)перестати „фліртувати" цією громадською надбудовою чи її плятформою з політичними угрупуваннями у цьому відношенні, коли, як і для чого вони повинні консолідуватися. Натомість трактувати належно речників цих самостійницьких угрупувань, які посідають право репрезентувати вільну національну політичну думку і які стоять на фронті дійсної боротьби з ворогом, а не вовтузяться лише у власному запіллі та очорнюють в доволі непристойний спосіб своїх противників;

б) продовжувати маніфестаційне поєднання з Воюючою Україною, ініціювати й унапрямлювати акцію в обороні національних прав України й українських політичних в'язнів, сконцентровуючи максимум уваги на різні міжнародні гуманітарні установи, на Міжнародну Комісію Юристів, Міжнародну Амнестію тощо, не забуваючи про такі світового характеру події, як Рік Жінки, Рік Дитини, що їх ініціює ЮНЕСКО та інші міжнародні рухи. Поле практичної діяльности для СКВУ хоч би лише у цьому засязі таке велике, що зможе задовільнити навіть найбільш пристрасних адептів „політичности" СКВУ;

в) сконцентрувати по змозі найбільшу частину уваги і засобів на те, щоб вивчити причини завмирання різних громад в Европі й за океаном, а рівночасно розпрацювати методи їхнього оживлення. Розходиться нам про такі країни як Австрія, Швеція і Південна Америка, де скритий доволі великий потенціял, одначе не розвинений і не використаний;

(Закінґення на стор. 3)

Володимир Барагура

ЧОМУ ІВАСЬ НЕ ЧИТАЄ?

[Доповідь на вечорі СУЖА в Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку]

II

Але не зважаючи на те, чи наші університетські професори, учні, дослідники, критики, літературознавці, впорядники енциклопедій, антологій, хрестоматій хочуть того, чи ні — українська дитяча література є окремою ділянкою письменства так, як її споживач — дитина не є міньятюрою дорослої людини, але окремим психологічним індивідом. Тому й дитяча література мусить достосуватися до специфічної структури дитячої психіки, мусить різнитися від літератури для дорослих, а не бути її міньятюризованою, чи сказати б „удитинненою" версією чи копією. Тому в дитячій літературі мусить бути своя проблематика, своя тематика, свій підхід до життєвих явищ, свої засоби їх зображення і словесного вияву. Через те інших кваліфікацій вимагається від авторів для дітей, а це тягне за собою й інші вимоги в підході критиків до дитячих авторів і їхніх писань.

Якщо йдеться про роди й види нашої дитячої літератури, про її тематику, то видно тут однобоку перевагу поезії, зрештою явище притаманне й нашій літературі для дорослих. Мало авторів оповідань, а вже зовсім брак творів більших розмірів, широкого полотна — романів. І це велика хиба дитячої літератури, що й є причиною неохоти малих читачів до української книжки. Брак прозових творів більших розмірів треба пояснити поспіхом у творенні, нетерпеливістю простудіювати проблему й характери дійових осіб, розгорнути сюжет, фабулу, солідно опрацювати з формального боку, бажання побачити свій твір якнайшвидше надрукованим.

Другий гріх, який відстрашує малого читача від української книжки — надмірний дидактизм, пряме поучування, моралізування, шиті інколи грубими нитками, далі надмір мислительства, міркування, теоретизування без акції, драматичної напруги й ефектовної розв'язки. Брак теж логічного розроблення характерів дійових осіб, природности їхніх переживань, діялогів, забагато надуманости, а це віє нещирістю і свідчить про відсутність життєвої правди.

Третій гріх — надмір дешевої патріотики, що переходить інколи в суперпатріотичну фразеологію й пустомолотство.

Четвертий гріх — утеча від актуального життя, невміння впіймати його на гарячому. Майже повна відсутність у нас пригодницької літератури, подорожів, біографічних оповідань, технологічної фікції, релігійної, спортової тематики. Старші діти цікавляться вже життєвою тематикою, що заторкує філософію життя, соціяльні, економічні й релігійно-моральні проблеми, але в спосіб дитині приступний. У нас ці ділянки лежать облогом.

Наша дитяча література й преса мають ще й інші недоліки: брак оптимізму й позитивної постави до життя. Панує в нас свого роду національний масохізм, звеличування страждань, принижень, невдач, сльозоточення, апотеоза смерти, нехтування радістю життя.

Здоровий інстинкт дитини борониться перед такою неґативною поставою до життя, але коли її постійно впоюється в дитину, тоді вона шукає останньої дошки порятунку — взагалі перестає читати українську книжку. Каже, що нудна, нецікава, незрозуміла.

Перейдім за чергою до проблеми авторів, бо згадані щойно недоліки тісно пов'язуються з творцями літератури для дітей. Автура в нас, це здебільша люди старшого віку, яким тяжко зрозуміти змінені обставини, в яких зростають діти і яким трудно врости в нову почву й відчути потреби й вимоги нового стилю життя. Тому письменники не можуть дати переконливого і тим самим інтересного дітям твору, який задовольнив би малого читача, а силуваний чи надуманий твір виходить штучний, нежиттєвий. Через те існує прірва між автором і малим читачем, а наслідок — нехіть читача. Та й авторів старшого віку у нас обмаль, а їх ряди рідшають, дехто вмовкає через похилі літа і неможність творчо працювати. Наші людські ресурси замалі, щоб дати з себе потрібну скількість людей з літературно-мистецькими й виховними обдаруваннями. Зміни немає, бо люди молодшого віку слабо володіють українською літературною мовою, щоб висловитися в формі літературного твору, хоч психологічно вони напевно стоять ближче до сьогоднішньої дитини. Автори жаліються на нехіть читачів до їхніх писань і на брак видавців. Автори працюють без гонорарів, щобільше, якщо хочуть побачити свій твір опублікованим, мусять це робити власним коштом — явище нечуване в культурному й видавничому світі. У подібному становищі знаходяться редактори дитячих книжкових і журнальних видань. Своєю працею вони не можуть заробити на прожиток, працюють у вільних хвилинах з почуття громадського обов'язку, а те відбивається на якості видань, що знову має негативний вплив на малого читача.

Ілюстратори, які живуть зі своєї професії, тільки доривочно присвячують свій час і талант ілюструванню дитячих видань. Охочих небагато, бо гонорарі символічні, в додатку деякі малярі, які зросли в славу, не хочуть знижуватися до рівня дітей. Маляр, який здобув розголос інколи заперечує будьто він колинебудь ілюстрував для дітей так наче б це була неслава...

Ілюстратори молодшого віку ставлять високі матеріяльні вимоги, зате не знають українського кольориту, побутової й історичної тематики й їм трудно віддати візуально ілюстрований текст. А відомо, вбого оформлене видання не приманює малого читача.

Музики теж нерадо компонують для дитячих журналів. Один покійний уже композитор залишив у спадщині багато вартісних творів для дітей, але ставив зависокі матеріяльні вимоги, щоб можна було їх використати.

Критика дитячої літератури, це в нас непочате поле, порожнє місце, незаймана цілина. Маю на увазі не рецензії, а творчу, будуючу, ведучу критику, що орієнтувала б письменників і громаду в проблематиці творчости для дітей, яка брала б серйозно справу літературної творчости для дітей, стимулювала б її розвій, вказувала б шляхи, визначувала б завдання, відкривала б і розвивала б таланти, поборювала б графоманство, халтуру, лубочну писанину, дилетанство. Така критика в нас не існує. Не дивниця, що байдуже ставлення нашої критики до дитячої літератури знеохотило багатьох письменників, активних і потенційних.

Незвичайно важливим фактором розвитку літератури є видавець і зв'язані з тим похідні галузі — розповсюдження книги чи журналу, тобто книгарні, книжкові палати, висилкові бюра, рекляма, кольпортаж. Ця ділянка в нас найбільше шкутильгає. Окремого видавництва книжок і журналів для дітей немає, Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді тільки спорадничо видає книжки. Первородним гріхом такого стану є наш вибуялий індивідуалізм. Здоровий глузд і правильна видавничо-торговельна калькуляція, врешті плянова економіка скромними людськими ресурсами і обмеженими фінансовими засобами наказували створити одно репрезентативне видавництво. З прибуттям до ЗСА видавця і працівника дитячої літератури Юрія Тищенка-Сірого були спроби таке центральне видавництво створити, поєднати всі існуючі українські дитячі журнали в один репрезентативний і загально-український дитячий журнал з окремими сторінками для молодечих організацій. Але вже пробне зондування ґрунту натрапило на тверду скелю...

На добавок лиха за видавничу справу взялися різні некваліфіковані й некомпетентні люди, які керувалися радше амбіцією і матеріяльними моментами зі шкодою для мистецько-естетичного і літературного та виховно-навчального рівня видань. Вони великою мірою відштовхнули малого читача від української книжки невідповідним добором писань, невибагливістю й низьким технічним рівнем видань. Існуючі видавництва кволі, вони борються з браком фондів, технічних засобів і співробітників. Видавцями є громадські установи, юначі організації, принагідні меценати, або самі автори. Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ), яке мало б видавати дитячі книжки, через хвилеву персональну і організаційну кризу та недостачу фондів обмежується до ставлення своєї марки на видання, а фінансувати їх мусить або автор або хтось сторонній.

[Продовження буде]

ОМУА

Об'єднання Мистців Українців в Америці

запрошує на

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ ОБРАЗІВ-АКВАРЕЛЬ

МАРІЇ СТИРАНКИ

з Канади

в неділю, 3-го грудня 1978 р., о год. 1-ій по пол. в Ґалерії ОМУА, 136 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

Виставка буде відкрита в будні — 6-8 веч., в суботу і неділю — 1-8 веч. і триватиме до 10-го грудня 1978 року.

ЗА ПРАВИЛЬНІСТЬ...

(Закінчення зі стор. 2)

г) зайнятися по змозі найсерйозніше розпрацюванням змісту і форм широкої культурно-освітньої роботи на еміграції, праці на відтинку шкільництва, заснування середніх шкіл, видання уніфікованих підручників, підтримкою молодіжним, студентським та академічним організаціям і товариствам. Усе це вкладається у рамки боротьби з денаціоналізацією та асиміляцією;

г) зайнятися остаточно певними проблемами з наукового і видавничого відтинків, зокрема виданням монументальних праць із ділянки загальної історії, історії літератури, культури, розвитку економічної думки, як і рядом інших подібних питань, що конечно потрібні нормальному культурному розиткові української людини, а які можуть бути не під силу індувідуальним видавництвам. Для прикладу, на міжнародному книжковому ринку аж роїться від різних чужомовних підручників. На англійському ринку можна знайти без труду такі підручники до кожної східньоевропейської мови, але нема до мови української, якою володіє понад 50 мільйонів людей;

д) зайнятися, вкінці, із цього форуму справою визнання української національности західніми державами й постійно ставати в її обороні. Хтось мусить звернути увагу на найновіші енциклопедичні довідники, зі сторінок яких помалу зникають інформації про Україну, а на це місце входять дані з „Великої Російської Енциклопедії" та інших совєтських підручників.

Це лише частина питань, якими мусить зайнятися СКВУ, маючи у своїх рядах фахівців і диспонуючи доволі великими матеріяльними ресурсами.

В усіх цих напрямках працює в міру сил та засобів велика частина організацій-членів СКВУ. Творячи цю надбудову, вони надіялися, що вона займеться якраз цими справами, їх збере, посортує, вивчить, а тоді розплянує, заохотить і підтримає. До цього ще не дійшло.

Тому хай цей Третій Конгрес СКВУ стане цим Збором, від якого розпочнеться правильний підхід до завдань і проблем організованого життя. Для СКВУ потрібно впорядкувати найперше свою хату, а щойно тоді подивитися, як можна допомогти сусідові.

„Визвольний Шлях", Лондон

ЯКИЙ ПАСТУХ, ТАКА ЧЕРЕДА

(Закінчення зі стор. 2)

ний з фінансуванням, але, на щастя, ми маємо ще один чинник у нашому шкільництві, який має прямий обов'язок прийти з допомогою українському шкільництву — це Опікуни зі своєю Централею Опікунів. Якраз Опікуни, активізуючи свою діяльність, мають пряме завдання знайти шляхи до сердець та кишень окремих осіб, організацій, інституцій та громад, щоб запевнити існування нашого шкільництва. Бож нема сумніву, що школа — це підстава нашого майбутнього, а практика показує „який вчитель — така й школа", потверджуючи народну мудрість: „Який пастух, таке й стадо".

РІЗДВЯНА ПРОГРАМА

в УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ

в Ню Йорку

для дітей і юнацтва від 6-го до 18-го року життя

- Учасники виготовлятимуть прикраси на ялинку й інші різдвяні орнаменти й декорації.
- Майстерня відбуватиметься в днях 2, 3, 15 і 17-го грудня 1978 р.
- Участь за попереднім зголошенням.
- В часі ТИЖНЯ СЛОВ'ЯНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ (5-10 грудня ц. р.) будуть висвітлені в Українському Музеї ПРОЗІРКИ З ОБРЯДОВОГО ПЕЧИВА, РУШНИКІВ і ПИСАНОК.
- В тому часі Музей БУДЕ ВІДКРИТИЙ КОЖНОГО ДНЯ в таких годинах:

5, 6 і 7 грудня — год. 10 рано до 5 по пол.
8 грудня — год. 11 рано до 7 вечора
9 і 10 грудня — год. 1 по пол. до 5 по пол.

По ближчі інформації просимо звертатися до

Канцелярії Музею на тел. (212) 228-0110

Адреса Музею — 203 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й. 10003

Фундація Українського Вільного Університету в ЗСА

має шану запросити Громадянство на

ЮВІЛЕЙНУ ЗУСТРІЧ

для відзначення 70-ліття Ректора УВУ

Проф. Д-ра Володимира Янева

яка відбудеться у стейті Ню Джерзі

в суботу, 2 грудня 1978 р., о год. 6-ій веч. в залі Української Централі

240 Говп Авеню в ПАССЕЙКУ, Н. Дж.

В ПРОГРАМІ:

Відкриття .... Д-р ПЕТРО ГОЙ
Доповідь .... Д-р ВОЛОДИМИР ЯНІВ
Фортепіяно . П-ні ДАРІЯ ГОРДИНСЬКА-КАРАНОВИЧ
Солістка .... П-ні МАРІЯ ЯСІНСЬКА-МУРОВАНА
Ювілейне слово .... Д-р ВАСИЛЬ ЛЕВ

Керівник програми — п. ІВАН БУРТИК

Дохід призначений на сплату дому УВУ в Мюнхені.

Перекуска в заряді ВШ. ПАНЬ СОЮЗЯНОК з Пассейку.

Вступ: 5.00 дол. - дорослі. Молодь — 3.00 дол.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

сот. АНДРЕЯ БОРИЧЕНКА

буде відправлена

ПАНАХИДА

в Українській Православній Церкві

св. Тройці в Ірвінгтоні, Н. Дж.

дня 3-го грудня 1978 р., о год. 12-ій дня

Просимо згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

Родина Процюків

Ірвінгтон, Н. Дж.

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА

Свято-Троїцька Катедра, 359 Брум вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПАНАХИДА

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

вічної пам'яті Архиєпископа ІГОРЯ

та

св. п. Протоієрея ЮРІЯ СІКОРСЬКОГО

буде відслужена

в неділю, 3-го грудня 1978 року після Служби Божої

Проситься Їх Приятелів, Друзів та Знайомих взяти участь в спільній молитві.

Настоятель Протопресвітер А. СЕЛЕПИНА **ПАРАФІЯЛЬНА РАДА**

З глибоким жалем ділимося сумною вісткою з Членством ОУА „Самопоміч" та Українською Громадою, що 17-го листопада 1978 року відійшов у Вічність, несподівано,

св. п.

Дир. ІВАН ШАРАН

довголітній, заслужений голова Відділу ОУА „Самопоміч" у Філядельфії, Па., заступник голови Головної Управи, визначний громадський діяч численних українських організацій.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 21-го листопада 1978 року на цвинтар у Факс Чейсі.

•

Достойній Дружині Покійного, Доні, Синові та Членам Родини складаємо щирі вислови жалю й співчуття.

•

Замість квітів на свіжу могилу Покійного складаємо 50.00 дол. на Патріярший Фонд св. Софії.

Головна Управа ОУА „Самопоміч"

Українська Вільна Академія Наук у США

МАЄМО ЧЕСТЬ ЗАПРОСИТИ ВАС НА

УРОЧИСТУ КОНФЕРЕНЦІЮ

пам'яті

ДМИТРА ЧИЖЕВСЬКОГО

ПРОГРАМА:

ЮРІЙ ШЕВЕЛЬОВ — Відкриття.
БОГДАН РУБЧАК — Дмитро Чижевський - історик української літератури.
ВАСИЛЬ РУДКО — Філософський шлях Дмитра Чижевського.

Конференція відбудеться

в неділю, 3-го грудня 1978 року, о год. 2-ій дня в будинку Академії, 206 Вест 100-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

КОНЦЕРТ КОЛЯДОК і ЩЕДРІВОК — ХОР „ДУМКА"

Hunter College (68 і Park Avenue), New York, N.Y.

Субота, 9-го грудня 1978 року, година 7-ма вечора

Парафія Покрова Пресвятої Богородиці Помісної Української Католицької Церкви в Клівленді-Пармі, Огайо

запрошує Українське Громадянство на

СВЯТКУВАННЯ П'ЯТИЛІТТЯ СВОГО ЗАСНУВАННЯ

яке проходитиме під гаслом:

„П'ЯТНАДЦЯТЬ РОКІВ ЗМАГАНЬ ЗА ПОМІСНІСТЬ І ПАТРІЯРХАТ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ"

ЗА ТАКОЮ ПРОГРАМОЮ:

Субота, 9-го грудня 1978 р.

Церква Святої Покрови,
6812 Бродв'ю Ровд у Пармі

Година 5-та по пол.

ВЕЛИКА ВЕЧІРНЯ з ЛИТІЄЮ

Година 7-ма вечора
Авдиторія Святопокровського Парафіяльного Осередку при 6812 Бродв'ю Ровд

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ

з участю МИСТЕЦЬКИХ АНСАМБЛІВ СУМ із Торонта: хорів „ПРОМЕТЕЙ", „ДІБРОВА", оркестри „БАТУРИН", під батутою мгра В. КАРДАША, Тріо „НЕЗАБУДЬКИ" з Чікаго, під кер. О. ПЛЕШКЕВИЧ, фортепіян: НАДЯ САВИН і меццо-сопрано ХРИСТИНИ ЛИПЕЦЬКОЇ з Детройту.

Неділя, 10-го грудня 1978 р.

Церква Святої Покрови
Година 11-та ранку

СОБОРНА БЛАГОДАРСТВЕННА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

Година 2-га по пол.
Бенкетова заля Святопокровського Осередку

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

з МИСТЕЦЬКОЮ ПРОГРАМОЮ

Хор „ПРОМЕТЕЙ"

Оркестра „БАТУРИН"

Дириґент — ВАСИЛЬ КАРДАШ

Хор „ДІБРОВА"

Квитки вступу можна набути в Українських Крамницях, у Кредитівках і в Членів Комітету.

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 19 жовтня 1978 року, відійшов у Вічність, після довгої серцевої недуги,

наш Любий та Дорогий МУЖ, ДЯДЬКО та БРАТ

бл. п.

ГЕРАСИМ ІВАНОВИЧ КРИВОХИЖА (КРАТЕР)

Герасим Іванович Кривохижа родився на Буковині, в місті Глибока, 31-го січня 1914 р. Був тихої та скромної вдачі.

Прослужив добровільно в американському війську, від 1946 року до 1949 року в Лінцу, Австрія як перекладач чужих мов, яких Покійний знав не менше як дев'ять. Приїхавши до Америки, працював як інженер-електрик електронічних машин, понад 20 літ в Алумінум Компані оф Амеріка. Звалений тяжкою серцевою недугою, примусило Його в 1971 році піти на пенсію.

Лише рік часу, як Покійний, любитель гір та лісів, переїхав з Іллінойс до Арканзо-Озарк. Але на превеликий жаль, Покійний не міг використати цієї мальовничої природи лісів та гір, бо був увесь час поважно ослаблений від усяких комплікацій серцевої недуги.

ПОХОРОН відбувся 21-го жовтня 1978 р. на старому цвинтарі в Маунтен Гом, Арк.

•

Я дякую Усім, що віддали Покійному останню прислугу, а особливо тим, що несли труну та співали Вічная Пам'ять: панам Іванові Куліш, Миколі Скороход, Євгенію Трутовському, Юрію Трутовському, Леонардові Строльові, Петрові Добровольському.

Нехай Всемогучий Бог має Вас у своїй опіці.

Покійний залишив горем прибитих:

дружину — ТАМАРУ
дв. сестру в Канаді, Віндзор — МАРІЙКУ з синами РОНАЛЬДОМ та ДАВИДОМ
дв. брата в Детройті — д-ра Е. АНДРУСЯКА з дружиною МАРУСЕЮ
дв. брата в Англії — ВАСИЛЯ КРИВОХИЖУ
та рідну сестру — ЛЕОНТИНУ в ріднім краю на Буковині

•

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

30 листопада 1978 р., о год. 6-ій веч.

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

у родинному дому

Stone Dog Dr., Lakeview, Ark., 72642
P.O. Box 142, Tamara Crater

Просимо Родину і Приятелів, Земляків в цей день з'єднатися з нами у молитвах за душу Покійного Герасима Івановича.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

В БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

(14-го листопада 1977 р.)

сл. п.

Інж. ГРИЦЯ ТОМИ ВАСИЛЕВСЬКОГО

кол. хорунжого Армії УНР, нар. 1902 р. в селі Михалькове біля Одеси,

Дорогого МУЖА, Невіджалуваного БАТЬКА й ДІДА — замість квітів на могилу, 25.00 дол. на видавничий Фонд „Вістей Комбатанта" складає Родина Покійного:

дружина ЄЛИСАВЕТА в Гарісбургу, Пенсильванія
з дітьми: ЕММОЮ, ЮРІЄМ і ГЕЛЕНОЮ
та 8 внуками

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" у Філядельфії

ділиться сумною вісткою з нашими Членами, що в неділю, 26-го листопада ц. р. померла на 51-му році життя

бл. п.

ОЛЬГА КУЛИНЯК

довголітня і віддана урядничка Кредитівки.

ПАРАСТАС — в середу, дня 29-го листопада ц. р. в похоронному заведенні М. Насевичів.

ПОХОРОН — в четвер, 30-го листопада 1978 р., о год. 9-ій ранку з церкви Христа Царя на кладовище у Факс Чейс.

•

Рідні Покійної складаємо наше щире співчуття.

ДИРЕКЦІЯ і УРЯДНИКИ

ПОНАД 1000 ОСІБ ВЗЯЛО...

(Закінчення зі стор. 1)

Норман Кафік, канадський міністер багатокультурности.

Едвард Мезвінський, представник Білого Дому.

угоди. Совєтський Союз думав, що виграв — сказав Н. Кафік, — але фактично Гельсінкські угоди спричинили „клопоти" для Москви, бо надали іншим країнам право формально протестувати проти порушення прав людини в СССР.

На закінчення промови міністер Кафік висловив переконання, що „сили волі переможуть тиранію", обіцяючи, що він і канадський уряд робитимуть все можливе, щоб допомогти тим, які змагаються за права і волю.

Мистецька частина Бенкету складалася з двох виступів — спочатку меццосопрана Наталки Худої-Гусяк, а відтак тенора Богдана Чаплинського.

Співачка, якій акомпаньював Тома Гриньків, виконала „Дощик" Миколи Лисенка, народну пісню „Стоїть гора" до слів Леоніда Глібова та „Утоптала стежечку" Кирила Стеценка на слова Тараса Шевченка.

Тенор Чаплинський, якому акомпаньював д-р Ігор Соневицький, відспівав „Зелені гори" Володимира Штана-Балтаровича, та „Гей, Волошин" Миколи Фоменка.

Відтак представлено Едварда Мезвінського, представника ЗСА до Комісії прав людини при ОН, який виголосив коротку промову, заявляючи, що в імені президента Джіммі Картера і уряду ЗСА приєднується до цілей СКВУ щодо оборони прав людини. Інформуючи, що його батько родився біля Києва, Е. Мезвінський пригадав, що перебуваючи три з половиною років тому в Україні, він зустрівся з п-і Плющ, яка розказала йому про безпідставне запроторення її чоловіка, Леоніда Плюща, до совєтського психіятричного закладу. „А сьогодні Леонід Плющ сидить тут між нами" — сказав промовець.

Підкреслюючи, що Совєтський Союз добре розуміє, що Америка присвячена обороні прав людини і не мовчатиме, коли ці права будуть порушені Москвою, Мезвінський зазначив, що треба не тільки пам'ятати про права людини, але і про оборонців цих прав, як Миколу Руденка, Левка Лук'яненка, Мирослава Мариновича, Валентина Мороза, Святослава Караванського та інших. „Права людини включають національні права", — заявив промовець, — додаючи, що „заперечення національних прав, рідної мови тощо — це злочин".

Признаючи найвищу похвалу Гельсінкським групам у СССР, Мезвінський закінчив свій виступ словами: „іскра свободи там не згасне, а наших голосів ніхто не заглушить".

Опісля промовляв ген. Григоренко. Він висловив подяку Мезвінському і Кафікові, заявляючи, що в недалекому майбутньому сподівається відвідати вже не міністра, а „прем'єра Канади Нормана Кафіка".

Ген. Григоренко гостро скритикував недавно створений Комітет прав людини при Об'єднаних Націях, тобто відмінне тіло від аналогічної Комісії при ОН, за те, що Комітет безпідставно „висловив похвалу" совєтській делеґації за звіт щодо стану прав людини в СССР, як теж за те, що Комітет фальшиво ствердив, що в СССР зроблено „поступ" у тій ділянці і що там „існує пошана до прав людини". Генерал рівнож таврував країни Заходу, що в багатьох випадках потурають Москві в поширенні її впливів і скріпленні військової сили на різних обширах. Совєтський Союз, який постійно скріплює свою силу, „треба зупинити такою ж силою, а рівнож поширенням правди," — сказав П. Григоренко.

Коментуючи акцію СКВУ і 4-ох інших національних надбудов щодо деколонізації Совєтського Союзу, ген. Григоренко заявив, що „задумка велика, але і роботи буде багато".

Щодо політичного майбутнього України, то Григоренко підкреслив, що стоїть на принципах „Соборної, самостійної, суверенної України".

Він зазначив, що „мене моє минуле не болить, бо я горджуся тим, що зробив, але болить, що Руденко, Лук'яненко, Тихий та інші терплять і гинуть — це мене дуже болить".

Звертаючись до учасників III СКВУ і цілої української громади, ген. Григоренко закликав до єдности. Вказуючи, що прочитав праці полковника Евгена Коновальця, він прийняв його заклик до єдности за свій власний клич.

Свою промову П. Григоренко закінчив словами: „Думайте не про інтереси групові, думайте про Україну".

Величавий Бенкет III СКВУ закінчено молитвою, що її перевів пастор Володимир Боровський з Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці, а відтак учасники бенкету відспівали пісню-молитву „Боже Великий Творче Всесильний".

Зразу після Бенкету в сусідній залі відбулася Зустріч — забава молоді, на якій грала оркестра „Темпо", під керівництвом Іринея Коваля, під час якої українська молодь з різних країн і континентів мала змогу зустрінутися і запізнатися.

Конференція у Філядельфії у пошану св. п. полк. Євгена Коновальця

Філядельфія. — (І. Скочиляс). — Заходами Філядельфійського Відділу УККА 5-го листопада ц. р. у залі Т-ва „Тризуб" відбулася врочиста Конференція в пошану світлої пам'яті полковника Євгена Коновальця.

Конференцію відкрив та вміло нею провадив проф. д-р Петро Стерчо, голова місцевого Відділу УККА. Він згадав про св. п. полк. Є. Коновальця, якого 40 років тому на вулицях Ротердаму підступно й злочинно вбив агент московсько-комуністичного режиму. І дотепер цей ворог поневолює український нарід, а кращих його синів запроторює у тюрми й заслання, а у вільному світі своєю пропагандою старається ширити замішання і зневіру серед нашого суспільства. На міжнародному терені цей ворог облудно інформує про зберігання прав людини, які найбільш потоптані в СССР. Нашою відданою працею скріплюймо культуру й громадську працю, а силу й надхнення черпаймо із незламного духа тих героїв, що все своє життя й працю присвятили визволенню України. До цих великих синів українського народу належить св. п. полковник Євген Коновалець. Після того проф. д-р П. Стерчо представив виконавців програми цього врочистого вечора.

У програмі взяли участь: ред. Ігнат Білинський в дуже добре опрацьованій доповіді представив св. п. полк. Коновальця, як державного мужа і політика, його заслуги при будові державного життя в часі визвольних змагань, змальовуючи цю історичну постать, як великого політичного діяча-соборника. Другий з черги доповідач ред. Ярослав Гайвас у цікаво й ґрунтовно опрацьованій доповіді представив св. п. полк. Коновальця, як військового й політичного провідника. Переконливо доводив він, що збройна сила є чинником, що обороняє державну самобутність народу. Третій доповідач д-р Володимир Душник розповів про особисті стрічі, розмови й листування з полк. Коновальцем, представляючи його як діяча у міжнародно-політичних відносинах, та згадуючи про його перебування у Америці.

Поміж доповідями вплетено мистецькі точки програми, а саме: Ірина Пелех, молода надійна піяністка, дуже гарно відограла дві композиції: Миколи Фоменка — Поема Карпат і Моріс Равела — Фонтанни — (під українські слова). Відомий актор українських театрів Ярослав Пінот-Рудакевич по-мистецьки деклямував Баляду про побратима — написану Леонідом Мосендзом.

Вступайте в члени УНСоюзу!

У РАМКАХ III СКВУ...

(Закінчення зі стор. 1)

Бас Павло Плішка

ка виконав два твори Миколи Лисенка на слова Тараса Шевченка, а саме „Гетьмани" та „Ой, Дніпре, мій Дніпре" з поеми „Гайдамаки", як теж арію Лепорелля „Мадаміна" з опери „Дон Джіовані" Моцарта. На вимогу публіки, яка бурхливими оплесками не хотіла відпустити його зі сцени, Павло Плішка, як наддаток, виконав „Сам Енчентед Івнінг" з оперети „Савт Пасифик" Роджерса і Гамерстайна.

Опісля виступив дівочий хор „Веснівка" з Торонто під диригентурою Галини Квітки Зорич-Кондрацької та із фортепіяновим акомпаньяментом Ляриси Кузьменко. Молоденькі добре зіспівані дівчата виконали „Україно моя" Ляриси Кузьменко до слів Миколи Латишка, два уривки з опери „На русалчин великдень" Миколи Леонтовича, а саме, „Ой гори, ой світи" і „Ти єдина у нас", а відтак „До пісні" Миколи Фоменка на слова Софронова-Левицького і в'язанку „Веснянки": „Шум" — Авдієвський, „Ягілочка" — Ф. Колесса, „Селезень" — О. Правдюк та „Гагілка" — С. Людкевича.

Двома останніми точками хору „Веснівка" були „Жито, мати" в обр. Григорія Верйовки та „До сонця" Анатолія Коса-Анатольського.

Кульмінаційною точкою цього „Фестивалю української пісні" було виконання злученими хорами „Ґомін" „Веснівка" та „Думка", якими диригував Ярослав Бабуняк, пісні-молитви „Владико неба і землі" з опери „Запорожець за Дунаєм" Гулака-Артемовського. Сольо виконала сопрано Марта Кокольська-Мусійчук — Міська Нюйоркська опера. Акомпаньямент був у руках Евгенії Палій.

Після заключних слів „побачить дай нам рідний край", публіка бурхливими оплесками і вставанням із місць нагородила виконавців цього зворушливого твору та всіх точок дуже успішного концертту.

Мґр Іван Базарко подякував виконавцям і публіці в імені Мистецької комісії та цілого Підготовчого Комітету СКВУ.

Відтак хори і понад 3-тисячна публіка маєстатично і з глибоким переконанням відспівали „Ще не вмерла Україна".

Після концерту в залі української католицької церкви св. Юра відбулася зустріч-вечеря хорів, оргнізатором якої були Підготовчий Комітет СКВУ, Нюйоркська Станиця бувших вояків І УД УНА, хор „Думка" і дівочий хор „Жайворонки" при нюйоркському Осередку СУМА.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

З уваги на закінчення біжучого року, Адміністрація просить всі Товариства чи поодинокі особи, що довгують за оголошення, вирівняти їх конечно найдалі

до 25-го грудня 1978 року

ВШАНУВАЛИ...

(Закінчення зі стор. 1)

те саме можна сказати про українців в інших країнах вільного світу. Він зазначив, що українці нараховують понад п'ять відсотків всіх парляментаристів — федеральних і провінційних — в Канаді. Висловлюючи гордість з того, що він має нагоду побувати серед так численно зібраних українців, міністер Кафік заявив, що буде всюди і все заступатись за права людини.

Д-р Я. Кальба поінформував на вступі, що екзекутива КУК запросила на цей полуденок всіх 38 діючих українських парляментаристів в Канаді, 11 з яких є членами федерального парляменту, а 27 — провінційних парляментів. Ці, що не прибули, оправдали свою відсутність. Він опісля представив міністра Кафіка, сенатора Павла Юзика, одинокого українця-сенатора в світі, новообраного члена канадської Палати Громад мгра Юрія Шимка та колишніх українських послів Августина Штефана, Леоніда Романюка, д-ра Степана Росоху і Юліяна Ревая (Закарпатська Україна), Владику Мстислава і д-ра Микиту Мандрику, колишнього члена Української Центральної Ради. Д-р Кальба відмітив, що тиждень раніше Мирон Куляс з Чікаґо був назначений Демократичною партією на члена стейтової асамблеї в Іллінойі і представив присутніх на залі д-ра Мирона Куропася, колишнього спеціяльного асистента президента Форда в етнічних справах, і Бориса Ямінського, заступника австрійського міністра суспільного правління. Він рівнож згадав, що міністер Кафік прибув на полуденок в товаристві своїх асистентів Ореста Кругляка, Сузанни Скотті і Вілляма Расселла та канадського консула в Ню Йорку Гершеля Езріна.

Головним промовцем під час полуденку був проф. д-р Андрю Еренкройц, професор славістики в Мічіґенському університеті, де він рівнож очолює Північно-американський студійний центр польських справ. Представлений д-ром Володимиром Душником, д-р Еренкройц заявив, що він є особистим представником Алойзіюша Мазевского, президента Польсько-Американського Конгресу, і передав від нього привіт і запевнення повної піддержки у всіх заходах українців у вільному світі допомогти своїм братам і сестрам на рідних землях у їхній боротьбі за волю й незалежність.

У своєму слові д-р Еренкройц недвозначно заявився за повною незалежністю України і Польщі, підкреслюючи, що „Польща не зможе відзискати і вдержати своєї незалежности без відродження вільної України''. Стверджуючи повну однозгідність поглядів Польсько-Американського Конгресу і очолюваного ним студійного центру, д-р Еренкройц сказав, що головну ролю у відродженні волі й незалежности відіграють українці в Україні і поляки в Польщі, а відносини поміж вільною Україною і Польщею будуть встановлені спільними договорами їхніх демократично обраних урядів. „Нашим завданням є допомогти нашим народам в їхніх змаганнях до волі,'' — заявив промовець, закликаючи до співпраці і спільних заходів, щоб добитись належного визнання в американському політичному світі. Переплітаючи свою промову цитатами з творів Тараса Шевченка українською мовою і в перекладі на польську, д-р Еренкройц закликав до наголошування позитивних аспектів в українсько-польських відносинах і шукати „того, що нас єднає і відкидати те, що нас колись ділило''.

Під кінець полуденка Е. Попіль повідомив, що серед численних письменних привітів наспіла телеграма від Американсько-Жидівського Конгресу за підписом Роберта Джейкобса.

Заключну молитву провів Владика Ізидор Борецький з Торонта.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПАРАСКА СИСАК, членка УНС Відд. 193 в Тейлор, Па., померла 15 серпня 1978 на 88 р. життя. Нар. в с. Острів, пов. Станиславів, Україна; членкою УНС стала в 1919 р. Залишила у смутку дочки: Анну і Павлину; синів — Михайла і Теодора; 8 внуків і 10 правнуків. Похорон відбувся 18 серпня 1978 р. на цвинтарі св. Михаїла в Скрентон, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Ксенія Тутка, секр.

МИХАЙЛО СТЕФАНИШИН, член УНС Відд. 179 в Ст. Люїз, Мо., помер 20 серпня 1978 на 76 році життя. Нар. 1902 р. в с. Колодруби, Зах. Україна; членом УНС став у 1950 р. Залишив у смутку дружину Єву, дочки — Анну і Марію; синів — Стефана і Григорія, братів — Юрія в Америці, Івана та Миколу в Україні. Похорон відбувся 23 серпня 1978 р. на цвинтарі Резорекшен в Ст. Люїс, Мо.

Вічна Йому Пам'ять!
Юрій Стефанишин, секр.